

kast til Love om Ægteskab og Adoption er gennemført som Love i Danmark, Norge og Sverige, og efter at ogsaa i Hovedtræk ensartede Love om Umyndighed og Værgemaal er blevet vedtaget i disse Lande, er Tidspunktet kommet til at drage den af Kommissionerne paapegede praktiske vigtige Konsekvens heraf: at lette den mellemstatlige, retlige Forbindelse mellem de nævnte nordiske Lande ved at udforme særlige internationalprivatretlige Regler angaaende Ægteskab, Adoption og Værgemaal.

I Finland er der den 5. Juni 1925 vedtaget en Lov om Adoption, som er i nøje Overensstemmelse med Adoptionslovene i Danmark, Norge og Sverige, og med Hensyn til Ægteskabslovgivningen foreligger der en Lov af 13. Juni 1929, som bygger paa de af Familieretskommissionerne udarbejdede Udkast herom og paa de danske, norske og svenske Love. Den finske Myndighedslov er af 19. August 1898; den frembyder ikke væsentlige Afvigelser fra de andre nordiske Landes, men i Finland gælder dog den Særregel, at den, der gifter sig, bliver myndig fra Vielsen. Det er derfor naturligt, at Finland har ønsket, at de særlig internationalprivatretlige Regler, der maatte blive vedtagne som gældende for Danmark, Norge og Sverige, ogsaa kom til at gælde for Finland.

Efter at der af danske, finske, norske og svenske delegerede var blevet udarbejdet et Udkast til en Konvention mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige, blev der fra den islandske Regerings Side fremsat Ønske om, at Konventionen ogsaa maatte komme til at gælde for Island. De islandske Love om de af Konventionsudkastet omfattede Emner er: Lov af 27. Juni 1921 om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, Lov af 20. Juni 1923 om Ægteskabets Retsvirkninger og Lov af 14. November 1917 om Myndighed; disse Love bygger alle paa de samme Retsprincipper, som har fundet Udtryk i de ovennævnte i de andre nordiske Stater gældende Love. Med Hensyn til Adoption findes der ikke i Island nogen Lovgivning, men den administrative Praxis, som har udviklet sig paa dette Omraade, hviler paa de samme Grundsynspunkter som den danske Adoptionslov. Det fra Island fremkomne Ønske om at tiltræde Konventionen blev derfor imødekommet fra de øvrige nordiske Staters Side.

Konventionen er blevet underskrevet i Stockholm den 6. Februar 1931.

Det foranstaaende Lovforslag har til Hensigt at skabe den fornødne Hjemmel til, at de i Konventionen opstillede Regler

kan gennemføres. Konventionen er trykt som Bilag til Lovforslaget, og den danske Kommissions Betænkning vil ledsage Forslaget.

I det af de delegerede fra Danmark, Finland, Norge og Sverige udarbejdede Konventionsudkast er der foretaget enkelte Ændringer og Tilføjelser. Foruden de ved Islands Tiltræden nødvendiggjorte formelle Tilføjelser, er der efter Indstilling fra det svenske lagråd i Artiklerne 4 og 5 foretaget en rent redaktionel Ændring for at tydeliggøre, at Bestemmelserne i Artikel 4 om Ægtepagter og i Artikel 5 om Bosondring udelukkende finder Anvendelse paa saadanne Ægteskaber, hvis Formueforhold reguleres gennem Reglen i Artikel 3. Endvidere er der ligeledes efter Indstilling fra lagrådet i Artikel 8, 2. Stykke, tilføjet som 2. Punktum en Bestemmelse om, at saafremt Loven i den Stat, hvor der er truffet en Afgørelse om Separation eller Skilsmisse, er til Hinder for senere Fastsættelse eller Forhøjelse af Underholdsbidrag til frasepareret eller fraskilt Ægtefælle, kan Afgørelse herom heller ikke træffes i de andre Stater. Med Hensyn til Underholdsbidrag til en frasepareret eller fraskilt Ægtefælle er Reglen efter svensk Ret, at Fordring paa saadant Bidrag maa fremsættes under Separations- eller Skilsmissesagen, saafremt det ikke drejer sig alene om Ændring af en Aftale, som Ægtefællerne har truffet med Separationen eller Skilsmissen for Øje. Er en saadan Fordring blevet afvist, kan der ikke senere paalægges noget Bidrag, selvom Forholdene senere væsentlig har forandret sig, ligesom Bidraget ikke senere kan forhøjes udover det fastsatte Beløb. Efter dansk, finsk, islandsk og norsk Ret kan, hvis Forholdene væsentlig har forandret sig, Underholdsbidrag paalægges, selvom Kravet derpaa tidligere er afvist, eller forhøjes udover det Beløb, som tidligere er blevet fastsat. Efter dansk Lov kan det dog fastsættes, at Afgørelsen med Hensyn til Underholdsbidraget skal være endelig. Tilføjjelsen til Artikel 8 om, at den trufne Afgørelse om Underholdsbidrag skal respekteres ogsaa i de andre Stater under Hensyntagen til Lovgivningen i den Stat, hvor Afgørelsen er truffet, maatte allerede følge af Bestemmelsen i Artikel 22 om, at en Afgørelse, som er truffet i en af de kontraherende Stater, har Gyldighed i de andre Stater; men af praktiske Grunde er det fundet rigtigst at optage en udtrykkelig Bestemmelse herom i Artikel 8.